

IŠGELBĖTI TAUTĄ

2009 gruodis

Nr.58

UŽTARIMAS

DIEVO ŽODIS

„Jūs patys gerai žinote, kad Viešpaties diena užklups lyg vagis naktį. Kai žmonės kalbės: „Ramybė ir saugumas“, tada juos ir ištikis netikėtas žlugimas, tarytum gimdymo skausmai nėsčiai moteri, ir jie niekur nepaspruks. Bet jūs, broliai, nesate tamsoje, kad toji diena jus užkluptų lyg vagis. Juk jūs visi esate šviesos ir dienos vaikai. Mes nepriklausome nei nakčiai, nei tamsai. Todėl nemiegokime kaip kiti, bet budėkime ir būkime blaiivūs! (1 Tes 5,2-7)

Mylimi Bendradarbiai ir Draugai,

Sėdžiu šiltame traukinyje, važiuojančiame per šaltą Suomiją. Ką tik pasibaigė vadovų konferencija. Ją pabaigiau stebėdamasis, kur, po galais, eina Bažnyčia, kai geriausi jauni tikintieji yra taip susirūpinę gyvenimo dalykais, kad jie vos gali funkcionuoti Jame, jau nekalbant apie tai, kad jie turėtų būti galingu dinamišku liudijimu, koku Viešpats nori, kad jie būtų.

Konferencijoje buvau nustebintas, klausydamasis tiek daug žmonių nuomonių apie tai, kokia suskilusi tapo bažnyčia. Didžiausią dėmesį mes ėmėme skirti mažiems dalykams, bet pametėme regėjimą apie mūsų tikrąjį tikslą, o Jis yra – JĖZUS!

Kita kritiška ir labai aiški problema – visiškai nėra DRAUSMĖS. Neįmanoma tapti mokiniu, kai nesi drausmingas. Čia aš nekalbu apie kultūrinius tautinius skirtumus, kalbu apie tiesioginius biblinius reikalavimus. Pauliaus ir Barnabo problema dėl Jono Morkaus yra aiškus asmeninės drausmės stokos pavyzdys. Tai atnešė didelį skilimą tarp dviejų vadovaujančių apaštalų. Ačiū Viešpačiui, akivaizdu, kad Jonas Morkus atgailavo, jis tapo vienu iš ištikimiausių Pauliaus bendradarbių ir Paulius jį pavadino naudingu darbininku. Bet kaina, kurią teko sumokėti, – tai nuostoliai dėl Evangelijos sklidimo Mažojoje Azijoje. Štai kokie nuostoliai dėl vieno savanaudiško ir nedrausmingo jauno žmogaus, kuris paliko Paulių, nors buvo jam labai reikalingas. Jie yra milžiniški.

Dar vienas didelis nuostolis Kristaus Kūne, tai vizijos – regėjimo neturėjimas. Kur nėra regėjimo, tauta žūsta. Žūsta ir pašauktieji, ir tie, dėl kurių jie yra pašaukti.

Mums reikia naujos užsidegusių, išvalgių žmonių kartos, kurie nori būti drausmingi, kad taptų mokiniais. Mums reikia naujos jaunų vyrų ir moterų kartos, kuri, palikusi viską, sektų Jėzumi; jei reikės, net ir iki tikro kryžiaus. Tai reikalauja pastangų, tiksliau, reikalauja milžiniškų investicijų, kurios yra ilgalaikės. Labai nedaug žmonių šiandien tam pasiruošę, jau nekalbant apie tai, kad norėtų save investuoti ilgam laikui, nes tai reiškia, kad neturės regimos naudos sau. Taip yra todėl, kad didžioji Bažnyčios dalis neturi KARALYSTĖS REGĖJIMO. Dauguma krikščioniškų vadovų šiandien nestato JO KARALYSTĖS. O visa, ką mes statom, kyla iš savanaudiškumo, ir visos šios karalystės mirs, nepaisant to, kaip gerai jos atrodo.

Šis mums iškilęs poreikis toks bauginančiai didelis, kad ilgiau laukti nebegalime. Šventoji Dvasia primygtinai ragina mane statyti TARPTAUTINĮ BIBLIJOS KOLEDŽĄ Malavyje, kuris veiks pagal Visagalio Dievo vadovavimą ir tvarką. O tai reiškia, kad čia bus tikra BIBLINĖ DRAUSMĖ. Jau pakrauti į laivą namų statybos blokai Tamperėje, Suomijoje. Šie, šešis atskirus

kambarius sudarantys blokai arba moduliai, bus patalpinti į keturiasdešimties pėdų konteinerių, nuplukdyti į Afriką ir ten sumontuoti. Tai jaudinantis ir skubus dalykas, ir mums reikia JŪSŲ PARAMOS.

*Pastorius Michael Howard
Išvertė Audronė Kryževičienė*

„Jį sutikau ir už miesto sienos įsikūrusioje arabų krikščionių bendruomenėje ir Jeruzalės širdyje – maldoje prie Raudų sienos“

Esu be galo dėkinga mano Viešpačiui už Jo suteiktą nuostabią malonę – galimybę aplankyti Dievo tautą Izraelį ir Jo šventąjį miestą – Jeruzalę. Man tai buvo antroji kelionė į šią žemę. Šį kartą į 10-ies dienų kelionę išsiruošėme su broliais Kristuje – Panevėžio sekmininkų bažnyčios pastoriumi Ramūnu ir šlovintoju Almantu. Jeruzalėje mus priimti maloniai sutiko švedų bažnyčios misionierė Sigrid Eilevstjonn, kuri jau antri metai studijuoja Jeruzalės Hebrajų universitete, su ja mums visiems trims teko glaudžiai bendradarbiauti jai gyvenant Lietuvoje ir kitose šalyse.

Apsigyvenome jos išsinuomotame bute arabų kvartale, nuostabioje vietoje – ant Alyvų kalno, nuo kurio atsiveria puikūs vaizdai į Jeruzalę. Jau pirmą mūsų buvimo Izraelyje vakarą, dieną praleidus vaikščiojant Jeruzalės gatvėmis, Sigrid nusivedė mus į už Jeruzalės sienos įsikūrusios mažos arabų krikščionių bendruomenės susirinkimą. Ten, tarp brolių ir sesių Kristuje, kurie arabiškai giedoja ir šlovino mūsų Viešpatį, garbinimo metu pergyvenau labai brangų man Jėzaus prisilietimą – Viešpats praplėtė mano širdį ir davė kelioms akimirkoms pajusti Jo širdį dėl Jo žmonių Izraelyje ir Jeruzalėje. To patyrimo metu pradėjau raudoti ir tai buvo toks brangus, intymus laikas su Viešpačiu. Tą patį vakarą suvokiau šios mano kelionės tikslą – kuo daugiau į širdį įsidėti Izraelio ir Jeruzalės, kad galėčiau įeiti į dar gilesnį užtarimą už šitą miestą ir šalį. Pajutau stiprų norą apeiti visą Jeruzalę ir sutikti kuo daugiau žmonių.

Jeruzalės žmonės, kalbant apie jų išorę, galima būtų apibūdinti taip: ketvirtadalis jos gyventojų – arabai, savo juoda apranga ypač išsiskiria jų moterys, ketvirtadalis – religingi žydai, ypač išsiskiria juodus švarkus ir skrybėles dėvintys vyrai, ketvirtadalis – jauni žmonės su kariška apranga ir automatais ir ketvirtadalis – žmonės įprastais drabužiais, tarp jų ir turistai (atskira, savo išvaizda išsiskirianti žmonių grupė, nors šiuo metų laiku jų nebūna daug). Taigi kiekvienos grupės apranga skelbia tam tikrą informaciją, esant čia pat vieniems šalia kitų, vyksta intensyvus religinis gyvenimas: arabai kas šešias valandas iš savo minaretų per garsiakalbius transliuoja maldas (visas miestas tai turi išklausti, nesvarbu, diena dabar ar naktis). Jei važiuoji arabo vairuojamu autobusu, visą kelią klausysiesi jų maldų arba pamokslų. Žydai meldžiasi Jeruzalės širdyje – prie Raudų sienos (manoma, kad tai sugriautos šventyklos sienos liekanos), čia juos sutiksi bet kuriuo paros

metu, visomis savaitės dienomis. Besimeldžiančius žydus taip pat galima pamatyti jų kapinėse, sinagogose (tik man ten neteko būti). Kapinės išsidėsčiusios ant šlaitų aplink Jeruzalę, todėl kas ten vyksta, gerai matosi. Taigi dvasinis gyvenimas Jeruzalėje ypatingai aktyvus: čia ir turistai krikščionys autobusais atvyksta aplankyti Kristaus kančios kelio, kuris driekiasi nuo Alyvų kalno per Jeruzalės senamiestį iki Kaukolės kalno. Vieni įkvėpimo apimti šlovina Dievą, kiti stengiasi prisiliesti prie tos ypatingos plytos, kur, neva, stovėjo Jėzaus koja. Pirmą kartą man būnant Jeruzalėje pro Raudų sieną praėjome kaip pro turistinį objektą, tačiau šį kartą jaučiau vidinį troškimą nueiti į tą vietą ir skirti

laiko maldai prie sienos. Taigi nuėjome visi: vyrai meldėsi vyrų pusėje, o moterų. Tai buvo viduryje savaitės, vidurdienį, tačiau maldininkų, tiek vyrų, tiek moterų pusėje buvo gana daug. Reikėjo palaukti eilėje, kad galėtumei prieiti prie sienos. Vieni ėjo su užrašytais ant lapelių poreikiais, kiti stovėjo ir skaitė maldos žodžius. Man pradėjus melstis net nekilo minčių apie poreikius, tiesiog iš vidaus kilo šlovinimas ir garbinimas mūsų Viešpačiui, ten laiminau Izraelį ir Jeruzalę, meldžiau, kad Jo valia būtų kaip danguje, taip ir žemėje. Pasimeldusi pusvalandį ten, prie sienos, jaučiausi kaip po geros mūsų užtarimo maldos Lietuvoje. Nesuprantu iki šiol kaip tai veikia, tik viena galiu pasakyti – tai „Jo begalinė, suvokimą pranokstanti malonė...“

(Pratęsimas kitame numeryje)

Daugalė Bagdanavičiūtė

DIEVO DĖMESYS NUKREIPTAS Į JUS

Apie ką mums kalba liudytojų debesis, kuris aprašytas Laiške žydams 12,1? Kokia šios žinios, esančios Rašte, esmė Kristaus kūno nariams, kurie eina per išbandymus? Atsakymas paprastas: „*Viešpaties žvilgsnis lydi teisiuosius, ir Jo ausys girdi jų maldas*“ (1Petro 3,12). Tikrai nemanau, kad tokia daugybė Dievo liudytojų kalbėtų mums apie teologinių doktrinų laikymąsi. Aš galvoju, kad jie tikrai mums kalbėtų paprastus tiesos žodžius.

Laiško žydams autorius mus kviečia išsižiūrėti į Jėzų – tikėjimo pradininką ir atbaigėją. Mes turime tęsti Jėzaus Kristaus pergalės ant Kryžiaus pamokslavimą, nusimesdami visus apsunkinimus bei lengvai apraizgančią nuodėmę ir išstvermingai bėgdami mums paskirtose lenktynėse (žr. Hbr12,1-2).

Karaliaus Dovydo gyvenimas mums liudija, kad mes galime pasitikėti Dievo atleidimu ir kad Jis nepatrauks nuo mūsų Šventosios Dvasios. Dovydas įvykdė žmogžudystę, paleistuvavo ir melavo, bet jis atgailavo ir Tėvas neleido jam pražūti, nes Dievo dėmesys buvo nukreiptas į jį.

Apaštalo Petro gyvenimas mums liudija, kad jis nusidėjo prieš Pasaulio Šviesą, kuri atėjo į pasaulį. Petras vaikščiojo su Jėzumi, jis galėjo Jį paliesti, ir Kristus Pats asmeniškai jį pašaukė tarnauti. Šis žmogus galėjo likusias savo gyvenimo dienas praleisti jausdamas kaltę ir smerkdamas save, bet Dievo dėmesys buvo nukreiptas į jį.

Paulius mums sakytų, kad nebijotume sielvartų. Jėzus kiekvieną Savo tarnavimo dieną patirdavo sielvartų ir mirė kančioje. Ir kai Kristus pašaukė Paulių pamokslauti Evangeliją, Jis jam parodė, kiek turės dėl to iškentėti. Paulius iš tiesų savo tarnavimo metu patyrė daugybę sielvartų ir suspaudimų. Tuo labiau, sielvartų buvimas rodo mums, kad Dievo dėmesys nukreiptas į mus. „...*kad nė vienas nesvyruotų šiuose suspaudimuose, nes jūs patys žinote, kad tam esame skirti*“ (1 Tes 3, 3).

Mes taip pat žinome Jobo liudijimą: „*Kas yra žmogus, kad jį laikai pagarboje ir kreipi į jį savo dėmesį. Aplankai jį kas rytą, kas akimirka jį mėgini*“ (Job 7,17-18).

Jeigu Dievas atkreipia į jus savo dėmesį, jūs būsite dažnai išbandomi. Bet tikrovė yra tokia, kad kuo didesni išbandymai ir suspaudimai, tuo didesnis Jo dėmesys, kuris rodo Jo meilę ir rūpinimąsi jumis. Apie tai liudija Kristaus ir Pauliaus gyvenimai. Prieš jus gali išstoti ir priešas, bet Viešpats pakelia prieš jį Savo vėliavą. Mes atrasime visišką ramybę Jėzuje.

Versta iš : <http://davidwilkersoninrussian.blogspot.com/search>

KNYGA

Esu nukryžiuotas su Kristumi

**„Argi nežinote, jog mes, pakrikštyti Jėzuje Kristuje, buvome pakrikštyti Jo mirtyje?“
„...kad pažinčiau Jį, Jo prisikėlimo jėgą ir bendravimą Jo kentėjimuose, suaugčiau su Jo mirtimi...“ (Rom 6:3; Fil 3:10)**

Daug kalbama apie Kryžiaus paslaptis. Žodis apie Kryžių kupinas dieviškos išminties paslapčių, ir šis žodis yra kvailystė netikintiems (1Kor 1:18).

Tačiau žodis apie Kryžių ir daugeliui tikinčiųjų yra kvailystė, ypač kai kalbama apie nukryžiuotumą su Kristumi. Daugelis su džiaugsmu išklauso Gerąją Naujieną apie Kristaus Kryžiaus auką dėl mūsų nuodėmių, džiaugiasi atleidimu ir susitaikymu su Dievu per pralietą ant Kryžiaus kraują, tačiau įgyti jėgą ir įsitvirtinti Žodyje apie Kryžių – nedaug kas tuo rūpinasi.

Kristus nukryžiuotas už mus – taip, tai teikia džiaugsmą, tačiau mūsų nukryžiuotumas su Kristumi – mums dažnai nepriimtinas. Gal ir pripažįstama biblinė doktrina apie nukryžiuotumą, bet ši nuostabi tiesa nebūna įgyvendinama. Panašu, kad nei viena tiesa Dievo žodyje nėra taip ignoruojama, kaip ši tiesa. Taip yra dėl mūsų mažo tikėjimo, kuriame netelpa tiesa apie nukryžiuotumą. Tačiau tai priklauso ir nuo mūsų nenorėjimo, nes niekas kitas taip labai nesikėsina į mūsų egoizmą, kaip žodis apie nukryžiuotumą, o mūsų savavališkume suranda sau vietą ir mūsų netikėjimas. Ir vis dėlto kaip tik čia ir yra pradinis taškas to KELIO, kuris veda į LAISVĘ. Reikia atvirai pasakyti, kad daugumos „tikinčiųjų“ gyvenimas nėra gyvenimas tikėjimu; kaip tik dėl to ir nėra palaiminto laisvo gyvenimo. Tai, ką žmonės vadina tikėjimu, yra panašu į ilgalaikį išpareigojimą. Žmonės daugelį bibliinių tiesų **priėmė iš baimės, kad nepražūtų**, o vėliau apsunko nuo tų užduočių, kurios juos užgriuvo. Jie mąsto: štai taip reikia elgtis, štai tą reikia padaryti, kad galų gale pasiektų tą padėtį ar būseną, kurioje jie turi būti ir daryti tai, ką turi daryti.

„Oi! – rašo man viena sesuo, – kada gi aš pagaliau pasieksiu tą būseną, kad nepadaryčiau gėdos mano mylimajam Gelbėtoju!“ Atrodo, kad žmonės niekaip negali pasakyti: „nes Tavo jungas švelnus ir Tavo našta lengva“ (Mt 11:28-30). Jiems atrodo, kad būti tikinčiuoju tai kankinystė, o pasiekti šventumą siaubingai sunku. Visa, ką jie skaito ar girdi iš Dievo žodžio, jiems tampa sunkia našta, įstatymu ir grėšiančiu teismu, nuo kurio jie nori išsigelbėti iki kraštutinumo įtempdami visas savo jėgas. Taip jie tampa be galo smulkmeniški, baukštūs, vergiški, pilni susirūpinimo, ir kaip to pasekmė – nedraugiški, neatjaučiantys, teisiantys ir šmeižiantys kitus. Kad nusiramintų, kai kurie fanatiškai stengiasi laikytis kažkokio mokymo (pagal raidę), yra nepakantūs kitaip mąstantiems, arba, kadangi juose nėra vidinės ramybės, – bėgioja iš vieno susirinkimo į kitą, nuo vieno mokymo prie kito, nuo Apolo pas Petrą ir atvirksčiai. Tokie žmonės noriai liudija, kad jie tiki Kristaus kentėjimais, bet vieno jie **nesuvokia, – kad jie yra nukryžiuoti su Kristumi**. Jie visiškai nesuvokia tų Viešpaties kelių, per kuriuos atskleidžiamas jų visiškas nesupratimas, kas yra tikėjimas, ir tai, kad jie gyvena be tikėjimo. Jie tiki SAVIMI ir SAVO veikla. Jie niekuomet neišgyveno gilios biblinės atgailos, kuri veda į savęs atsižadėjimą. Jų ramybė nėra ramybė, kuri pilna bibliinių tikėjimo žygdarbių, jų ramybė – pilna darbų ir nebiblinio žmonių mokymo, t.y. nuosavo egoizmo ramybė.

(Bus daugiau)

Artur Guk
Išleista leidyklos „Keren Ahvah Meshihit“
Jeruzalėje 2001 m. birželio mėn.